

El braç de la 'selfie'

Jordi Basté

Ens fem una *selfie* i Pasqual Maragall es treu de la butxaca un telèfon Nokia mini per fer-me un primer pla. L'oblit i el record. El cervell i la màquina

L'insofrible llegat de l'oblit

Al pis de Pasqual Maragall, a prop de la plaça Molina de Barcelona, hi ha pau. El president descansa assegut al sofà escoltant música que surt de la guitarra d'Andrés Segovia. Està meditant i em pregunto què li passa pel cap: què pensa i, si ho fa, si no pensa en res. L'insofrible res. Sempre es pensa en alguna cosa. Fins i tot sense pensar en res es pensa en això.

Em rep la seva esposa, Diana Garrigosa, i la seva filla Cristina, presidenta i portaveu, respectivament, de la Fundació Pasqual Maragall en la lluita contra l'insuportable alzheimer. (www.fpmaragall.org). En Pasqual em saluda somrient. Diria que em reconeix o simplement em coneix. No ho sé. Treu de la butxaca dels pantalons una carpeta petita on té apuntada l'agenda del dia i de tota la setmana. Una carpeta de plàstic que utilitza des que era alcalde de Barcelona. Totes estan guardades. Arxivades. Totes. La Diana s'acosta i em pregunta si vull prendre res mentre parlo amb la Cristina sobre la fundació. Li demano aigua i en Pasqual, quan ho sent, amb humor, assenyala l'agenda i em renya:

“Res d'aigua. Mira el que posa aquí: 15.30 h, cafè amb Jordi Basté”. Riem tots i llavors demano un cafè a la Diana. Beneïda sort, ja que al cap de pocs minuts em serveix un cafè de tota la vida: negre, consistent, amarg...

Parlo amb la Cristina mentre el president juga amb el comandament de la tele. M'explica que a la fundació ja són 3.600 socis i que aquest any volen arribar als 5.000. Estan treballant amb exactament 2.734 voluntaris, àngels meravellosos, que s'han inscrit per servir com a proves i aconseguir detectar els indicadors que permetin saber per què es desenvolupa la malaltia. I atacar-la. La feina de la fundació, amb l'ajuda de l'Obra Social La Caixa, és impagable. Recordo el dia que vaig entrevistar Maragall a Nova York, dies abans que Obama fos elegit president dels EUA i mesos després que tingués el coratge d'anunciar la seva malaltia. Em va dir: “L'alzheimer és no saber on has deixat les claus... però cada dia”. En Pasqual m'acompanya a l'ascensor, baixa amb mi fins al portal i s'acomiada. “Vaig al cinema”, em diu. “A veure què?”, pregunto. “No ho sé”, respon. Anar i no saber. La puta vida.